

sige, om der under disse Slutningsforhandlinger af Firmaet overfor Staten er opstillet et falsk Foregivende med Hensyn til Prisforhøjelsens Grund, eller ej.

Andreasen: Da jeg forleden Dag første Gang under denne Forhandling tog Ordet her i Tinget, fremhævede jeg, at Hovedlinien for denne Vinters Politik maa være, at vi i dette som i det andet Ting samarbejder i fuld Alvor under behørig Ansvarsfølelse for at sikre Befolkningen i den kommende Vinter og i den meget alvorlige Situation, som forestaar vort Land, de nødvendige Eksistensmidler. Der er gjort Forsøg paa at stille de Udtalelser, jeg fremsatte forleden Dag, i Modsætning til, hvad der er udtalt af andre Talere indenfor mit Parti. Jeg havde allerede i Gaar Lejlighed til at tilbagevise dette Forsøg og at godtgøre, at denne Bestræbelse var hen i Vejret. Efter at have hørt den højtærede Indenrigsminister forleden udvikle sit Syn baade paa det, der er sket, og det, der skal gøres i den kommende Vinter, og navnlig efter at have hørt den skarpe Diskussion, der i disse Dage er ført mellem det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) og den højtærede Indenrigsminister, maa jeg sige, at der heller ikke er nogen Divergens, hvad Hovedspørgsmaalene angaar mellem den højtærede Minister og mig. Jeg takker den højtærede Minister for hans stærke og afgørende Paavisning af det private Initiativs Umulighed.

De Udtalelser, den højtærede Minister i saa Henseende fremsatte, rammer ikke alene Forholdene under en Krig i Europa, men de er ogsaa af overordentlig stor Værdi for hele den Samfundsudvikling, som Socialdemokraterne ønsker skal komme til at foregaa. Jeg har hævdet den Synsmaade, som ogsaa den højtærede Minister fremsatte, at vi i denne Vinter maa have Lov at drive vor økonomiske Politik ud fra den Betragtning, at vi først maa forsyne Hjemmemarkedet. Jeg gør gerne den Indrømmelse, som den højtærede Minister vilde have, at det selvfølgelig maa ske under tilbørlig Hensyntagen til hele Landets inden- og udenrigspolitiske Stilling, og at vi selvfølgelig ikke maa forbeholde Hjemmemarkedet Varer, som ikke er strengt nødvendige for dette, og ved hvis Udførsel man i Virkeligheden i høj Grad gavner Erhvervslivet, Befolkningen og Landet. Det har, som jeg ogsaa anførte i min første Tale, glædet mig, at Landets Ernæringsminister under disse alvorlige Forhold har kunnet slaa fast, at vi har Midler nok her-

hjemme til paa en skikkelig og forsvarlig Maade at komme over Ernæringsvanskelighederne. Det er sikkert rigtigt, hvad der er sagt ogsaa fra Mænd i Landbruget, at vi er saa stærkt begunstigede af Naturen her i dette Land, at vi selv med en daarlig Høst ikke kan sulte ihjel. Men som allerede fremhævet er jeg ikke uenig i de Hovedbetragtninger, som den højtærede Minister gjorde gældende med Hensyn til det Grundlag, hvorpaa vor økonomiske Politik ogsaa i den kommende Vinter skal føres. Der skal udvises Sparsommelighed, men jeg mener, at der i Kraft af det, som er foregaaet hidtil, er stærkere Grunde til at stille dette Krav op ad mod de øverste i Samfundet end til at indprente Underklasserne dette. Det har Indenrigsministeren heller ikke gjort, tværtimod! Man maa ikke misforstaa mig, jeg ønsker her at sige, at Underklassen i vort Land, Arbejderne i By og paa Land og Husmændene, har under denne Verdenssituation vist en Offervillighed, der fortjener Paaskønnelse ogsaa her inde fra.

I øvrigt skal jeg om de Bemærkninger, jeg gjorde, og som Ministeren er kommet ind paa, sige, at jeg ser ikke rettere, end at det i hvert Fald ikke kan have skadet, at jeg fremdrog de paagældende Spørgsmaal. Ministeren har faaet Lejlighed til at udtale sig om de fleste af de Spørgsmaal, jeg ønskede Oplysning om. Har jeg rettet nogen Kritik, er det ikke en Kritik, der er opstaaet i de politiske Krese, hvor jeg særlig færdes, men en Kritik, som man i Almindelighed møder ude i vort Land, og saa mener jeg, det er rigtig Politik at fremsætte disse Ting her, naar man mener, at der muligvis kan være Hold deri, for at man kan faa Oplysning og derved bidrage til at skabe Forstaaelse af, og deri er jeg enig med Ministeren, at Situationen er alvorlig, en Forstaaelse, som er overmaade nødvendig for nærværende Tid. Uden at jeg skal komme ind paa det enkelte Eksempel, jeg nævned, og som nu er omtalt og hævdes at være undersøgt — og derved skal jeg akkviescere —, skal jeg angaaende det Østasiatiske Kompagni kun sige, at naar Talen er om Dampskibsselskaber i Almindelighed, finder jeg ikke Grund til at stille Østasiatisk Kompagni paa nogen større Hædersplads end andre Selskaber. Mig bekendt har Østasiatisk Selskab ikke undladt at udnytte Situationen til at tage den højst mulige Fragt. Hvis man havde kunnet notere, at Østasiatisk Kompagni havde udvist et særlig stort Samfundssyn med Hensyn til Fragtspørgsmaalet, skulde jeg